

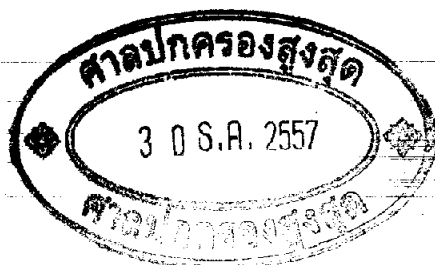
คำร้องที่ คส. ๕๓/๒๕๕๕
คำสั่งที่ คส. ๕๗/๒๕๕๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

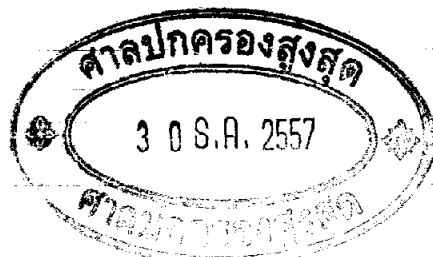
วันที่ ๓๐ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

- นายหนูชาย พลชา ที่ ๑
- นายสมควร เรียงโหนด ที่ ๒
- นายอุเทน อินทร์เจริญ ที่ ๓
- นายล้ำ กองปาน ที่ ๔
- นายบรรพต เตชะศรี ที่ ๕
- นายเปลี่ยน โสพรมมา ที่ ๖
- นางดอกไม้ ตะเมือง ที่ ๗
- นางพื้ ยศธแสน ที่ ๘
- นางบุญเพ็ง พิมพ์พันธ์ ที่ ๙
- นางดีก โพชะราช ที่ ๑๐
- นางบุญเรือง พลชา ที่ ๑๑
- นางสายันต์ ทิพย์สุวรรณ ที่ ๑๒
- นางเพียด สมชัย ที่ ๑๓
- นายบุญเทียน มาลี ที่ ๑๔
- นายประจักษ์ แวงวรรณ ที่ ๑๕
- นายภิรมย์ จำปาเพชร ที่ ๑๖
- นายอาจ พันธฤทธิ์ ที่ ๑๗
- นายช่วง มุลราช ที่ ๑๘

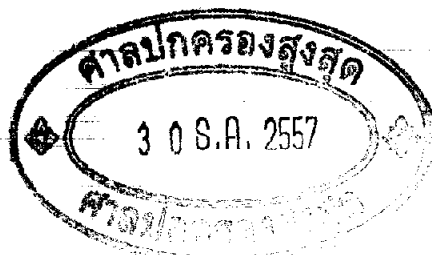
/นายภคิม...

นายภคิม สุโพธิ์ ที่ ๑๙
 นายวัน เวชบรรพต ที่ ๒๐
 นายฉิ่ง ภูจำเริญ ที่ ๒๑
 นางสมจิตต์ ดวงเดช ที่ ๒๒
 นางบัวล่อง นาทา ที่ ๒๓
 นายแสวง ศรีบุญเรือง ที่ ๒๔
 นายสมศักดิ์ ทรัพย์มงคล ที่ ๒๕
 นายศรีทน คนบุญ ที่ ๒๖
 นายเทิดพงษ์ อนุเวช ที่ ๒๗
 นางสาวอน คำแจ่ม ที่ ๒๘
 นายทองใบ อนุเวช ที่ ๒๙
 นางบุญหลาย ปัญญาใส ที่ ๓๐
 นายจ้อย ปานาพุด ที่ ๓๑
 นายสำ ด้วงคำจันทร์ ที่ ๓๒
 นายสมศักดิ์ศรี ภูข่า ที่ ๓๓
 นางสาวอรรพรรณ อนุเวช ที่ ๓๔
 นายตุ้ พัวสุ ที่ ๓๕
 นางหมาน สุโพธิ์ ที่ ๓๖
 นางเปี่ยม สุวรรณสนธิ์ ที่ ๓๗
 นายถวิล แพนสมบัติ ที่ ๓๘
 นายสนิท ภัคดี ที่ ๓๙
 นายบุญเรือง หัดทะยัง ที่ ๔๐
 นายคมสรณ์ ชาวลำปาง ที่ ๔๑
 นายลาย ยอดศิริ ที่ ๔๒
 นางสาวสุดใจ รักน้ำเที่ยง ที่ ๔๓
 นายสุก ทองคำแสน ที่ ๔๔
 นางสาวสุพิน สุวรรณสนธิ์ ที่ ๔๕
 นางถิน สิงบุบผา ที่ ๔๖

/นายสุรัตน์...

นายสุรัตน์ มณีสี ที่ ๔๗
 นายวิเชียร นิวงษา ที่ ๔๘
 นายวิเชียร บุตรโคตร ที่ ๔๙
 นางบุญ วงษ์ศิลา ที่ ๕๐
 นายเสริม วงษ์ศิลา ที่ ๕๑
 นางพูน มณีสี ที่ ๕๒
 นางจอม กวนหล้า ที่ ๕๓
 นายหนูเรียน กวนหล้า ที่ ๕๔
 นางติ่ม แก้วตัน ที่ ๕๕
 นางวนัสชา มณีศรี ที่ ๕๖
 นายบุญแสง ผาทุม ที่ ๕๗
 นางกาญจนา ป้องศิริ ที่ ๕๘
 นางวรรณภา เสวะนา ที่ ๕๙
 นายสมาน เป้าภูเขียว ที่ ๖๐
 นางคำฮู้ หอมหวล ที่ ๖๑
 นางรุ่งกาล ชัยมาลี ที่ ๖๒
 นางสาวลลิตา แต่งน้อย ที่ ๖๓
 นายประดิษฐ์ ภูเด่น ที่ ๖๔
 นายวงเดือน วิชัย ที่ ๖๕
 นายนิรันดร์ บุตรโคตร ที่ ๖๖
 นายชาติรี ผันผ่อน ที่ ๖๗
 นางศศิประริญา คำไตรย์ ที่ ๖๘
 นางบุญสนอง สมชัย ที่ ๖๙
 นางกมล ประทุมรัตน์ ที่ ๗๐
 นางรัตนา จวงจันทร์ ที่ ๗๑
 นายขวัญญ์ แดงนา ที่ ๗๒
 นางแดง นุกุล ที่ ๗๓
 นายคุณ อัสสาภัย ที่ ๗๔

/นายเอกชัย...

ระหว่าง

นายเอกชัย ศรีพุกธา ที่ ๗๕
 นายยู โพรธีน้อย ที่ ๗๖
 นายสมพงษ์ ภาโนมัย ที่ ๗๗
 นายลี เมืองผง ที่ ๗๘

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ ๑

อธิบดีกรมป่าไม้ ที่ ๒

รองผู้ว่าราชการจังหวัดหนองบัวลำภู ที่ ๓

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
 (คำสั่งอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา)

ผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสืบแปดคนยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำ
 ที่ ส.๘/๒๕๕๕ หมายเลขแดงที่ ส.๘/๒๕๕๕ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองอุตรธานี)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสืบแปดคนฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสืบแปดคนเป็นราษฎร
 หมู่ที่ ๕ หมู่ที่ ๗ หมู่ที่ ๘ หมู่ที่ ๑๐ หมู่ที่ ๑๑ หมู่ที่ ๑๒ ตำบลดงมะไฟ หมู่ที่ ๓ หมู่ที่ ๔ ตำบลบ้านโคก
 และหมู่ที่ ๓ ตำบลสุวรรณคูหา อำเภอสุวรรณคูหา จังหวัดหนองบัวลำภู ซึ่งเป็นพื้นที่ตั้งเขต
 ป่าสงวนแห่งชาติป่าเก่ากลอยและป่านากลาง ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่
 ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามร่วมกันออกใบอนุญาตให้นายธีรสิทธิ์ ตริวัฒน์สุวรรณ เข้าทำประโยชน์หรือ
 อยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติดังกล่าวโดยไม่ชอบด้วยมาตรา ๕๗ มาตรา ๕๘ มาตรา ๖๖
 และมาตรา ๖๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ เนื่องจาก
 ในพื้นที่ตำบลดงมะไฟมีการจัดการดูแลป่าชุมชน ๒ แห่ง คือ ป่าชุมชนเขาเหล่าใหญ่ - ผาจันได
 และป่าชุมชนโคกผายา พื้นที่พิพาทอยู่ในบริเวณป่าชุมชนเขาเหล่าใหญ่ - ผาจันได และ
 ภูเขาหวก ป่าดังกล่าวบริเวณภูเขาหวกเป็นแหล่งซับน้ำในฤดูฝนและเป็นต้นน้ำของห้วยหว่า
 และห้วยปุน ซึ่งจะไหลลงสู่บริเวณพื้นที่ราบลุ่มที่มีการทำนาของเกษตรกร ผู้ฟ้องคดี
 ทั้งเจ็ดสืบแปดคนและประชาชนมีวิถีชีวิตผูกพันกับป่าเก่ากลอยและป่านากลาง ซึ่งยังคง
 ความอุดมสมบูรณ์ของป่าไม้จึงเป็นแหล่งอาศัยของสัตว์ป่า นอกจากจะเป็นที่เก็บหาของป่าแล้ว

/ยังเป็น...

ยังเป็นแหล่งเรียนรู้ทางธรรมชาติของสถานศึกษาในพื้นที่ เช่น โรงเรียนบ้านผาซ່อนโชคชัย และโรงเรียนบ้านนาไร่ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามร่วมกันออกไปอนุญาตให้นายธีรสิทธิ์ เข้าใช้ประโยชน์หรืออยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติป่าแก่งลอยและปานากลาง ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ เพื่อทำเหมืองแร่หินชนิดหินปูนเพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง เนื้อที่ ๑๗๕ ไร่ ๓ งาน ๖๕ ตารางวา จนถึงวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๖๓ จึงเป็นการละเมิดสิทธิชุมชน ในการจัดการ การบำรุงรักษา และการได้ใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม ความหลากหลายทางชีวภาพอย่างสมดุล ไม่เปิดโอกาสให้ประชาชนได้รับรู้ข้อมูลและ มีส่วนร่วมการพิจารณาโครงการที่มีผลกระทบต่อประชาชนในชุมชน รวมทั้งขัดต่อหลัก ความได้สัดส่วน เนื่องจากสร้างความเดือดร้อนเสียหายต่อผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสิบแปดคน ประชาชนในชุมชน และประโยชน์สาธารณะยิ่งกว่าประโยชน์ที่รัฐจะได้รับ ผู้ฟ้องคดี ทั้งเจ็ดสิบแปดคนและประชาชนในชุมชนได้ร่วมกันอนุรักษ์ป่าแก่งลอยและปานากลาง โดยกำหนดกฎระเบียบข้อบังคับและบทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนซึ่งประชาชนในพื้นที่ยึดถือ ปฏิบัติอย่างเคร่งครัดเรื่อยมาทำให้ป่าผืนนี้ยังคงความอุดมสมบูรณ์จนถึงปัจจุบัน การออกไปอนุญาตดังกล่าวทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสิบแปดคนและประชาชนไม่อาจเข้าไปใช้ ประโยชน์ในพื้นที่พิพาท เป็นการทำลายแหล่งชั้นน้ำอันเป็นแหล่งต้นน้ำของชุมชน กระทบต่อ การทำเกษตรของผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสิบแปดคนและประชาชนที่ต้องใช้น้ำจากแหล่งดังกล่าว และกระทบต่อระบบนิเวศโดยรวมของพื้นที่ ทำลายแหล่งเรียนรู้ของประชาชนและ เยาวชน รวมทั้งผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นกับแหล่งภาพเขียนสีถ้ำห่างชะ (ถ้ำเสือ) ที่ห่างจาก พื้นที่พิพาทประมาณ ๔๕๐ เมตร อันเป็นสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ภูผายา บ้านนาเจริญ ตำบลดงมะไฟ ที่อธิบดีกรมศิลปากรได้ประกาศขึ้นทะเบียนเป็นเขตโบราณสถาน ครอบคลุมพื้นที่ถึง ๓๑๖ ไร่ ๒ งาน ๔๘ ตารางวา การออกไปอนุญาตให้เข้าใช้ประโยชน์ หรืออยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติป่าแก่งลอยและปานากลาง ฉบับลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสิบแปดคนและประชาชนในพื้นที่ไม่ทราบมาก่อนว่า มีการอนุญาตเข้าใช้ประโยชน์ในพื้นที่ดังกล่าวเพื่อการทำเหมืองแร่ ผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสิบแปดคน มาทราบในภายหลัง ผู้ฟ้องคดีที่ ๗๕ ในฐานะกรรมการป่าชุมชนเขาเหล่าใหญ่ - ผาจีนไค จังหวัดหนองบัวลำภูจึงได้มีหนังสือ ที่ พิเศษ ๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ร้องเรียน การอนุญาตให้นายธีรสิทธิ์ เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ป่าแก่งลอยและปานากลาง ต่อกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติให้ตรวจสอบประทานบัตร

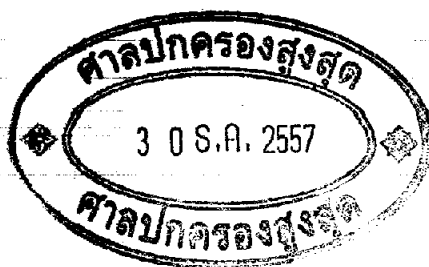

/การขอ...

การขอใช้พื้นที่ป่าไม้การขออนุญาตตั้งโรงงานและการใช้ระเบิดของโรงโม่หินที่ภูผารวก บ้านโชคชัย หมู่ที่ ๖ ตำบลดงมะไฟ อำเภอสุวรรณคูหา จังหวัดหนองบัวลำภู ซึ่งกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มีหนังสือ ที่ สม ๐๐๐๓/๗๖๗ ลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๕ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๗๕ ว่าได้แจ้งจังหวัดหนองบัวลำภูดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริง กรณีดังกล่าว ส่วนเอกสารเกี่ยวกับการสนับสนุนของประชาคมบ้านโชคชัย หมู่ที่ ๗ และบ้านนาเจริญ หมู่ที่ ๑๑ ตำบลดงมะไฟ และรายงานการประชุมให้ความเห็นชอบขององค์การบริหารส่วนตำบลดงมะไฟนั้น น่าจะเป็นเอกสารปลอม ประชาชนและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลดงมะไฟที่มีชื่อในเอกสารดังกล่าวได้แจ้งความต่อสถานีตำรวจภูธรสุวรรณคูหาเพื่อดำเนินการคดีอาญากับผู้ที่เกี่ยวข้องแล้ว ผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสิบแปดคนจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนหนังสืออนุญาตฉบับวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามออกให้แก่นายธีรสิทธิ์ ตริวัฒน์สุวรรณ เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ป่าแก่งลอยและปานากลาง ในท้องที่ตำบลดงมะไฟ อำเภอสุวรรณคูหา จังหวัดหนองบัวลำภู เพื่อทำเหมืองแร่หินชนิดหินปูนเพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง เนื้อที่ ๑๗๕ ไร่ ๓ งาน ๖๕ ตารางวา กำหนดระยะเวลา ๑๐ ปี และได้มีคำขอลงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๕ มาพร้อมกับคำฟ้อง ขอให้ศาลกำหนดมาตรการหรือวิธีการบรรเทาทุกข์ชั่วคราวก่อนการพิพากษา โดยทุเลาการบังคับตามหนังสืออนุญาตฉบับวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ มิให้นายธีรสิทธิ์ นำหนังสือดังกล่าวไปใช้ประกอบการต่ออายุประทานบัตรที่ ๒๗๒๒๑/๑๕๓๙๓ และระงับการดำเนินการใดๆ ตามหนังสืออนุญาตดังกล่าวภายในพื้นที่ที่ได้รับอนุญาต

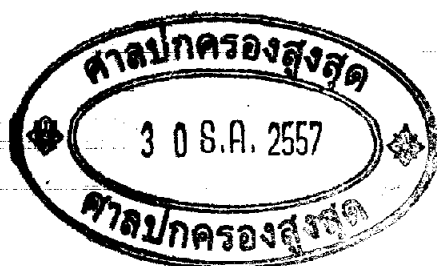
ศาลปกครองชั้นต้นตรวจคำฟ้องรวมทั้งเอกสารต่างๆ ตลอดจนคดีหมายเลขแดงที่ อ.๒๑๘/๒๕๕๔ ที่นายสมพงษ์ ชินแสง กับพวกรวม ๓๙๓ คน ซึ่งเป็นประชาชน หมู่ที่ ๗ หมู่ที่ ๘ และหมู่ที่ ๑๒ ตำบลดงมะไฟ อำเภอสุวรรณคูหา จังหวัดหนองบัวลำภู เคยได้ยื่นฟ้องรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) และนายดุสิต ตริวัฒน์สุวรรณ (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ขอให้เพิกถอนประทานบัตร ที่ ๒๗๒๒๑/๑๕๓๙๓ ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๓ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยอ้างว่าการออกประทานบัตรไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากชุมชนในพื้นที่ไม่มีส่วนร่วมในการพิจารณาออกประทานบัตรจึงขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และการทำเหมืองแร่หินปูนเพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง

/ตามประทานบัตร...

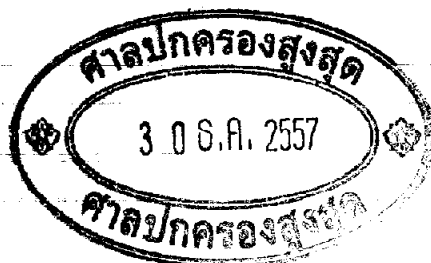
ตามประทานบัตรฉบับดังกล่าวก่อให้เกิดผลกระทบต่อประชาชนและสิ่งแวดล้อม ศาลปกครองสูงสุด ได้มีคำวินิจฉัยสรุปสาระสำคัญได้ว่า การออกประทานบัตร ที่ ๒๗/๒๒๑/๑๕๓๙๓ ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๓ ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากได้ดำเนินการตามขั้นตอนอันเป็นสาระสำคัญที่กฎหมายกำหนด จึงพิพากษายกฟ้อง หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการทำเหมืองแร่ชนิดหินปูนเพื่ออุตสาหกรรมไม่ถูกต้อง ตามเงื่อนไขในการออกประทานบัตรก็ไม่ตัดสิทธิผู้ฟ้องคดีจะนำคดีมาฟ้องต่อศาลใหม่ได้

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสืบแปดคนฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสืบแปดคนเป็นราษฎรในตำบลดงมะไฟ ตำบลบ้านโคก และตำบลสุวรรณคูหา อำเภอสุวรรณคูหา จังหวัดหนองบัวลำภู ซึ่งเป็นพื้นที่ตั้งของเขตป่าสงวนแห่งชาติป่าแก่งลอย และป่านากลาง ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามร่วมกันออกใบอนุญาตให้นายธีรสิทธิ์ ตรีวัฒน์สุวรรณ เข้าใช้ประโยชน์หรืออยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ป่าแก่งลอยและป่านากลาง ฉบับลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ เพื่อทำเหมืองแร่หิน ชนิดหินปูนเพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง เนื้อที่ ๑๗๕ ไร่ ๓ งาน ๖๕ ตารางวา จนถึงวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๖๓ โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากเป็นการออกหนังสืออนุญาตทั้งที่ยังมีความขัดแย้งกับประชาชนในพื้นที่และองค์การบริหารส่วนตำบลดงมะไฟไม่ได้ให้ความเห็นชอบ จึงขัดกับข้อ ๘ (๕) ของระเบียบกรมป่าไม้ ว่าด้วยการอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๘ ที่กำหนดว่าพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ จะอนุญาตเพื่อการทำเหมืองแร่ได้ต้องไม่มีปัญหาเกี่ยวกับราษฎรในพื้นที่และบริเวณใกล้เคียง และต้องได้รับความเห็นชอบจากสภาตำบลหรือองค์การบริหารส่วนตำบลท้องที่ที่ป่านั้น ตั้งอยู่และขัดต่อหลักการตามมาตรา ๖๖ และมาตรา ๖๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ โดยไม่เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสืบแปดคนและประชาชนในพื้นที่ ได้รับรู้ข้อเท็จจริงและมีส่วนร่วมในกระบวนการออกคำสั่ง จึงเป็นการใช้อำนาจโดยไม่คำนึงถึงและไม่เคารพสิทธิในการมีส่วนร่วมและรับฟังความคิดเห็นของผู้ฟ้องคดี ทั้งเจ็ดสืบแปดคนและประชาชนในพื้นที่ ทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสืบแปดคนและประชาชน ในพื้นที่ได้รับความเสียหาย ผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสืบแปดคนเห็นว่า การอนุญาตให้นายธีรสิทธิ์ สามารถเข้าทำประโยชน์ในพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติเพื่อทำเหมืองแร่หินเป็นการทำลาย ความอุดมสมบูรณ์ของป่าและแหล่งชับน้ำซึ่งใช้ประโยชน์ด้านเกษตรกรรมของพื้นที่ รวมทั้ง ประชาชนไม่อาจเข้าใช้ประโยชน์จากป่าทั้งในแง่ของการดำรงชีพ และการประกอบอาชีพ

/จากการเก็บ...

จากการเก็บของป่าและสมุนไพร และการเป็นแหล่งเรียนรู้ทางธรรมชาติที่สำคัญของสถานศึกษา อีกทั้งหากมีการนำหนังสืออนุญาตดังกล่าวไปใช้ประโยชน์เพื่อต่ออายุประทานบัตรเหมืองแร่หินปูนเพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง ก็จะก่อให้เกิดผลกระทบต่อสภาพสิ่งแวดล้อมและป่าไม้ และอาจส่งผลกระทบต่อแหล่งโบราณสถานในบริเวณใกล้เคียงจะเป็นการยากแก่การเยียวยาความเสียหายในภายหลังหรืออาจต้องใช้เวลายาวนานกว่าผืนป่าดังกล่าวจะสามารถฟื้นกลับมา มีความอุดมสมบูรณ์อีกครั้ง เห็นว่า ความเดือดร้อนเสียหายตามที่ผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสืบแปลคนกล่าวข้างต้นเป็นความเดือดร้อนที่อาจเกิดจากการทำเหมืองแร่หินปูนเพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง ซึ่งปรากฏข้อเท็จจริงจากเอกสารประกอบคำฟ้องว่า นายธีรสิทธิ์ ตรีวัฒน์สุวรรณ กำลังดำเนินการขอต่ออายุประทานบัตรที่ ๒๗๒๒๑/๑๕๓๙๓ โดยที่ผู้ว่าราชการจังหวัดหนองบัวลำภู ได้มีหนังสือแจ้งให้กรมป่าไม้ตรวจสอบข้อเท็จจริงตามข้อร้องเรียนของผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสืบแปลคนเกี่ยวกับสภาพป่าสงวนแห่งชาติบริเวณที่มีการอนุญาตให้เอกชนเข้าใช้ประโยชน์เพื่อทำเหมืองแร่หินว่าเป็นต้นน้ำหรือไม่ และให้นายอำเภอสุวรรณคูหาตรวจสอบข้อเท็จจริงและติดตามผลการดำเนินคดีอาญากรณีการปลอมแปลงเอกสารเกี่ยวกับการยินยอมของประชาคมในพื้นที่ที่ได้รับอนุญาตและความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนตำบลดงมะไฟ ข้อเท็จจริงในชั้นนี้จึงยังไม่ปรากฏว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมจะอนุญาตให้ต่ออายุประทานบัตรตามกฎหมายหรือไม่ ความเดือดร้อนเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสืบแปลคนกล่าวอ้างมาในคำฟ้องจึงยังไม่เกิดขึ้นอีกประการหนึ่ง การอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยป่าสงวนแห่งชาติให้ผู้ใดเข้าทำประโยชน์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติเพื่อการทำเหมืองแร่ ซึ่งเป็นอำนาจของอธิบดีกรมป่าไม้โดยอนุมัติรัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมตามนัยมาตรา ๑๕ (๒) (ที่ถูกต้อง ๑๖ (๒) แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ นั้น ใบอนุญาตดังกล่าวเป็นขั้นตอนส่วนหนึ่งของกระบวนการพิจารณาทางปกครองก่อนที่จะมีการออกประทานบัตรหรือต่ออายุประทานบัตรตามกฎหมายว่าด้วยแร่ที่เป็นคำสั่งทางปกครองอันจะเป็นมูลเหตุแห่งความเดือดร้อนเสียหายตามข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสืบแปลคน เมื่อในขณะที่ยื่นฟ้องคดีนี้ยังมีได้มีการอนุญาตให้ต่ออายุประทานบัตรที่ ๒๗๒๒๑/๑๕๓๙๓ กรณีจึงไม่อาจถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสืบแปลคนจะเป็นผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามในการออกคำสั่งอนุญาตให้บุคคลใดเข้าทำประโยชน์ในที่ดินบางส่วนของเขตป่าสงวนแห่งชาติ ตามนัยมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง

/ศาลปกครอง...

ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ศาลไม่อาจรับคำฟ้องของ ผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสิบแปดคนไว้พิจารณา เมื่อศาลไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา จึงไม่มีเหตุ ต้องพิจารณาคำขอกำหนดมาตรการหรือวิธีการคุ้มครองชั่วคราวก่อนการพิพากษาของ ผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสิบแปดคนอีกต่อไป ศาลปกครองชั้นต้นจึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องของ ผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสิบแปดคนไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

ผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสิบแปดคนยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น ที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา ความว่า ไม่เห็นด้วยกับคำสั่งศาลปกครองชั้นต้น เนื่องจาก ผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสิบแปดคนเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนเสียหายหรืออาจจะได้รับความเดือดร้อน หรือเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามออกคำสั่งอนุญาตให้เอกชนเข้าทำประโยชน์หรือ อยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติป่าแก่งลอยและปานากลาง ในท้องที่ตำบลดงมะไฟ อำเภอสุวรรณคูหา จังหวัดหนองบัวลำภู ในการทำเหมืองแร่หินปูนเพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง เนื้อที่ ๑๗๕ ไร่ ๓ งาน ๖๕ ตารางวา ผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสิบแปดคนเป็นประชาชนที่มีภูมิลำเนาและ ประกอบอาชีพในตำบลดงมะไฟ ตำบลบ้านโคก และตำบลสุวรรณคูหา อำเภอสุวรรณคูหา จังหวัดหนองบัวลำภู โดยหมู่บ้านตั้งอยู่ติดกับพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติป่าแก่งลอยและปานกลาง และมีวิถีชีวิตผูกพันอยู่กับป่า การอนุญาตให้นายธีรสิทธิ์ ตรีวัฒน์สุวรรณ เข้าใช้ประโยชน์ เหมืองแร่หินปูนเพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง ย่อมกระทบต่อผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสิบแปดคนและประชาชน ตั้งแต่การออกหนังสืออนุญาตให้ใช้พื้นที่ป่า เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ แล้ว กล่าวคือ ๑. การอนุญาตให้นายธีรสิทธิ์เข้าทำประโยชน์ในพื้นที่ป่า ส่งผลให้ผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสิบแปดคน ประชาชน และชุมชนโดยรอบพื้นที่ดังกล่าวไม่สามารถเข้าใช้ประโยชน์ในพื้นที่ป่าได้ ๒. หลังจาก นายธีรสิทธิ์ได้รับอนุญาตแล้ว นายธีรสิทธิ์ก็มีสิทธิในการตัดโค่นต้นไม้ในบริเวณพื้นที่ เพื่อปรับพื้นที่ก่อสร้างอาคารบางส่วน ซึ่งเป็นการทำลายทรัพยากรป่าไม้อันเป็นแหล่งน้ำซับ ของชุมชน ๓. เมื่อนายธีรสิทธิ์ได้รับอนุญาตให้ใช้พื้นที่ป่าก็จะกันเขตพื้นที่ดังกล่าว ห้ามประชาชนเข้าไปในพื้นที่ส่งผลให้เป็นการทำลายแหล่งเรียนรู้ของประชาชนและเยาวชน ให้รู้จักคิดวิเคราะห์และมีจิตสำนึกที่ดีในด้านการรักษาความอุดมสมบูรณ์ ความหลากหลาย ของพืชพันธุ์ สมนไพร และการอยู่ร่วมกันระหว่างชุมชนกับป่า ๔. การอนุญาตให้นายธีรสิทธิ์ ใช้ประโยชน์ในพื้นที่ป่าย่อมทำให้ขาดการมีส่วนร่วมของประชาชนและชุมชน นอกจากนี้ ความเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสิบแปดคนอาจจะได้รับ หากอนุญาตให้นายธีรสิทธิ์เข้าใช้ ประโยชน์พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติป่าแก่งลอยและปานกลางยังมีความเสียหายเพิ่มขึ้นอีก

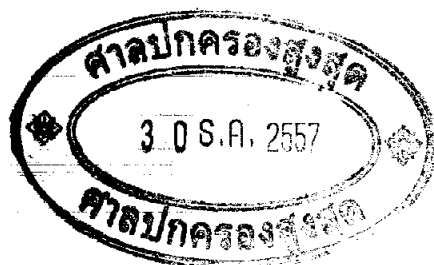

/เมื่อนายธีรสิทธิ์...

เมื่อนายธีรสิทธิ์ได้ต่ออายุประทานบัตรและเริ่มดำเนินการทำเหมืองแร่หินปูนเพื่ออุตสาหกรรม กล่าวคือ ผลกระทบด้านเสียง แรงสั่นสะเทือนจากการระเบิดและฝุ่นละออง ซึ่งกระทบต่อ แหล่งโบราณคดี แหล่งซับน้ำ และวิถีชีวิตของผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสิบแปดคน คดีนี้เป็นคดี สิ่งแวดล้อมที่ส่งผลกระทบต่อประโยชน์สาธารณะ การพิจารณาถึงความเป็นผู้ได้รับความ เดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายต้องตีความอย่างกว้าง ดังนั้น แม้ขณะนี้ยังมีได้มีการอนุญาตให้ต่ออายุประทานบัตรที่ ๒๗/๒๒๑/๑๕๓๙๓ แก่นายธีรสิทธิ์ แต่ผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสิบแปดคนก็ถือเป็นผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการกระทำ ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามแล้ว โดยมีจำต้องรอให้มีการต่ออายุประทานบัตรเสียก่อนดังที่ ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัย ประกอบกับการออกใบอนุญาตให้นายธีรสิทธิ์เข้าใช้ประโยชน์ ในพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติที่พิพาทเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในฐานะผู้ว่าราชการจังหวัดหนองบัวลำภู เป็นคำสั่งทางปกครอง ที่มีผลกระทบต่อผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสิบแปดคนและประชาชน หรือชุมชนที่อาศัยอยู่โดยรวม พื้นที่พิพาท และมีได้เป็นเพียงขั้นต้นก่อนออกคำสั่งทางปกครองแต่อย่างใด

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นเป็นให้รับ คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสิบแปดคนไว้พิจารณา

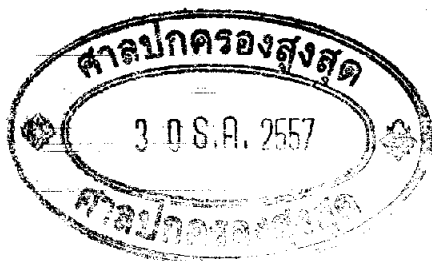
ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ บัญญัติให้ศาลปกครอง มีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใด และมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ให้นิยามคำว่า คำสั่งทางปกครอง หมายความว่า (๑) การใช้อำนาจตามกฎหมาย ของเจ้าหน้าที่ที่มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคลในอันที่จะก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน ระวัง หรือมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคล ไม่ว่าจะเป็นการถาวรหรือชั่วคราว เช่น การสั่งการ การอนุญาต การอนุมัติ การวินิจฉัยอุทธรณ์ การรับรอง และการรับจดทะเบียน แต่ไม่หมายความรวมถึงการออกกฎ (๒) การอื่นที่กำหนดในกฎกระทรวง ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในฐานะผู้ว่าราชการจังหวัด หนองบัวลำภู ได้มีหนังสืออนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติ

/(ป.ส. ๒๓)...

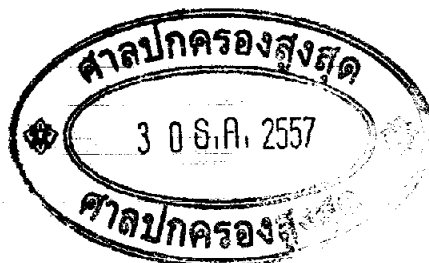
(ป.ส. ๒๓) เล่มที่ ๗๐ ฉบับที่ ๕ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ อนุญาตให้นายธีรสิทธิ์ ตรีวัฒน์สุวรรณ เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ป่าแก่งลอยและ ป่านากลาง ในท้องที่ตำบลดงมะไฟ อำเภอสุวรรณคูหา จังหวัดหนองบัวลำภู เพื่อทำเหมืองแร่หิน อุตสาหกรรมชนิดหินปูนเพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง เนื้อที่ ๑๗๕ ไร่ ๓ งาน ๖๕ ตารางวา กำหนด ระยะเวลา ๑๐ ปี ตามคำขอต่ออายุประทานบัตร ที่ ๑/๒๕๕๓ ประทานบัตร ที่ ๒๗/๒๒๑/๑๕๓๙๓ ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๔๓ ซึ่งเป็นการใช้อำนาจตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติ ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ของเจ้าหน้าที่ที่มีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ ของบุคคล อันเป็นคำสั่งทางปกครอง ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสืบแปลคนเห็นว่า การอนุญาตดังกล่าว ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากพื้นที่บริเวณดังกล่าวเป็นแหล่งรับน้ำในฤดูฝน แหล่งต้นน้ำ ของห้วยห้วยและห้วยปูน ซึ่งจะไหลลงสู่บริเวณพื้นที่ราบลุ่มที่มีการทำนาของเกษตรกร เป็นที่ เก็บของป่า เช่น สมุนไพร เป็นแหล่งเรียนรู้ทางธรรมชาติของสถานการศึกษา และเป็นแหล่ง อาศัยของสัตว์ป่า ผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสืบแปลคนและประชาชนมีวิถีชีวิตผูกพันอยู่กับพื้นที่ป่า ดังกล่าว นอกจากนี้ในการทำเหมืองแร่หินอุตสาหกรรมชนิดหินปูนเพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง อาจเกิดผลกระทบขึ้นกับแหล่งภาพเขียนสีถ้ำห่างสะ (ถ้ำเสือ) ที่ห่างจากพื้นที่พิพาทประมาณ ๔๕๐ เมตร อันเป็นสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ภูผายา บ้านนาเจริญ ตำบลดงมะไฟ ที่อธิบดี กรมศิลปากรได้ประกาศขึ้นทะเบียนเป็นเขตโบราณสถานครอบคลุมพื้นที่ถึง ๓๑๖ ไร่ ๒ งาน ๔๘ ตารางวา อีกทั้งในการอนุญาตให้นายธีรสิทธิ์เข้าทำประโยชน์หรืออาศัยภายใน เขตป่าสงวนแห่งชาติ ป่าแก่งลอยและป่านากลาง ขาดการมีส่วนร่วมของประชาชนและชุมชน ในการพิจารณาอนุญาต ผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสืบแปลคนจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองขอให้ เพิกถอนใบอนุญาตดังกล่าว คดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่ง ทางปกครองโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

อย่างไรก็ตาม ผู้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองจะต้องเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อน หรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจาก การกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของเจ้าหน้าที่ของรัฐและการแก้ไขหรือบรรเทา ความเดือดร้อนหรือความเสียหายต้องมีค่าบังคับตามที่กำหนดในมาตรา ๗๒ และในกรณี ที่มีกฎหมายกำหนดขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหาย

/ในเรื่องใด...

ในเรื่องใดไว้โดยเฉพาะ การฟ้องคดีปกครองในเรื่องนั้นจะกระทำได้อต่อเมื่อมีการสั่งการภายในเวลาอันสมควรหรือภายในเวลาที่กฎหมายกำหนด ทั้งนี้ ตามมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และโดยที่มาตรา ๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อไม่มีบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้บังคับแก่กรณีใด ให้กระทำการนั้นหรือวินิจฉัยกรณีนั้นไปตามประเพณีการปกครองประเทศไทยในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข แต่ประเพณีการปกครองดังกล่าวต้องไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนี้ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับในขณะเกิดเหตุแห่งการฟ้องคดี มาตรา ๖๖ บัญญัติว่า บุคคลซึ่งรวมกันเป็นชุมชน ชุมชนท้องถิ่นหรือชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิม ย่อมมีสิทธิอนุรักษหรือฟื้นฟูจารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่นและของชาติ และมีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม รวมทั้งความหลากหลายทางชีวภาพอย่างสมดุลและยั่งยืน และมาตรา ๖๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า สิทธิของบุคคลที่จะมีส่วนร่วมกับรัฐและชุมชนในการอนุรักษ์ บำรุงรักษา และการได้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและ ความหลากหลายทางชีวภาพ และในการคุ้มครอง ส่งเสริม และรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม เพื่อให้ดำรงชีพอยู่ได้อย่างปกติและต่อเนื่องในสิ่งแวดล้อมที่จะไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพอนามัย สวัสดิภาพ หรือคุณภาพชีวิตของตน ย่อมได้รับความคุ้มครองตามความเหมาะสม วรรคสาม บัญญัติว่า สิทธิของชุมชนที่จะฟ้องหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ ราชการส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรอื่นของรัฐที่เป็นนิติบุคคล เพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามบทบัญญัตินี้ ย่อมได้รับความคุ้มครอง คดีนี้เหตุแห่งการฟ้องคดีสืบเนื่องมาจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในฐานะผู้ว่าราชการจังหวัดหนองบัวลำภู อนุญาตให้นายธีรสิทธิ์เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ป่าแก่งลอยและป่าากลาง ในท้องที่ตำบลงมะไฟ อำเภอสุวรรณคูหา จังหวัดหนองบัวลำภู เพื่อต่อไปอนุญาตทำเหมืองแร่หินอุตสาหกรรมชนิดหินปูนเพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้างเนื้อที่ ๑๗๕ ไร่ ๓ งาน ๖๕ ตารางวา กำหนดระยะเวลา ๑๐ ปี ตามคำขอต่ออายุประทานบัตร ที่ ๑/๒๕๕๓ ประทานบัตร ที่ ๒๗๒๒๑/๑๕๓๙๓ ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๓ เมื่อผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสิบแปดคนเป็นผู้มีภูมิลำเนา ประกอบอาชีพ หรืออยู่อาศัยในตำบลงมะไฟ ตำบลบ้านโคก และตำบลสุวรรณคูหา อำเภอสุวรรณคูหา และใกล้เคียงกับบริเวณที่จะทำเหมืองแร่หินอุตสาหกรรม

/ชนิดหินปูน...

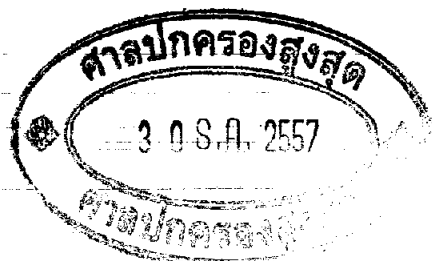
ชนิดหินปูนเพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง อีกทั้งที่พิพาทมีสถานะเป็นป่าสงวนแห่งชาติ อันเป็น
 สาธารณสมบัติของแผ่นดินตามมาตรา ๑๓๐๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
 ผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสืบแปดคนจึงมีสิทธิใช้ประโยชน์ในที่ดินได้ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย
 ตลอดจนมีสิทธิที่จะมีส่วนร่วมกับรัฐและชุมชนในการอนุรักษ์ บำรุงรักษาและการได้ใช้
 ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและ ความหลากหลายทางชีวภาพและในการคุ้มครอง
 ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม เพื่อให้ดำรงชีพอยู่ได้อย่างปกติและต่อเนื่อง
 ในสิ่งแวดล้อมที่จะไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพอนามัย สวัสดิภาพ หรือคุณภาพชีวิตของตน
 รวมถึงสิทธิของชุมชนที่จะฟ้องหน่วยงานทางปกครองเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามบทบัญญัติ
 แห่งกฎหมาย อันเป็นสิทธิที่ได้รับการรับรองและคุ้มครองตามมาตรา ๖๖ และมาตรา ๖๗
 วรรคหนึ่ง และวรรคสาม ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ประกอบกับ
 มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช
 ๒๕๕๗ อันเป็นไปตามหลักการมีส่วนร่วมของประชาชน และหลักการพัฒนาอย่างยั่งยืน
 ซึ่งเป็นหลักการพื้นฐานด้านสิ่งแวดล้อม ผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสืบแปดคนจึงเป็นผู้ได้รับความ
 เดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจาก
 การกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม และการแก้ไขหรือบรรเทาความ
 เดือดร้อนหรือเสียหายนั้น ต้องมีคำบังคับให้เพิกถอนหนังสืออนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรือ
 อยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติ (ป.ส. ๒๓) เล่มที่ ๗๐ ฉบับที่ ๕ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน
 ๒๕๕๔ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในฐานะผู้ว่าราชการจังหวัดหนองบัวลำภู
 ที่อนุญาตให้นายธีรสิทธิ์เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ
 ป่าแก่งลอยและป่าากลาง ในท้องที่ตำบลดงมะไฟ อำเภอสุวรรณคูหา จังหวัดหนองบัวลำภู
 เพื่อทำเหมืองแร่หินอุตสาหกรรมชนิดหินปูนเพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง เนื้อที่ ๑๗๕ ไร่
 ๓ งาน ๖๕ ตารางวา กำหนดระยะเวลา ๑๐ ปี ตามคำขอต่ออายุประทานบัตร ที่ ๑/๒๕๕๓
 ตามประทานบัตร ที่ ๒๗๒๒๑/๑๕๓๙๓ ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๔๓ ทั้งนี้ตามมาตรา ๗/๒
 วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒
 ผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสืบแปดคนจึงเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ตามมาตรา ๔๒
 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และโดยที่การออกใบอนุญาตให้นายธีรสิทธิ์
 เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ป่าแก่งลอยและป่าากลาง
 ตามหนังสืออนุญาตดังกล่าวเป็นคำสั่งทางปกครองที่ผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสืบแปดคนมิใช่คู่กรณี

ในการ...

ในการออกคำสั่งทางปกครอง ผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสิบแปดคนจึงไม่อยู่ในบังคับต้องดำเนินการตามขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายก่อนการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ปัญหาที่จะต้องพิจารณาต่อไปมีว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสิบแปดคนได้ยื่นฟ้องภายในกำหนดระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ โดยที่มาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ บัญญัติว่า การฟ้องคดีปกครองจะต้องยื่นฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี หรือนับแต่วันที่พ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องขอต่อหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดและไม่ได้รับหนังสือชี้แจงจากหน่วยงานทางปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือได้รับแต่เป็นคำชี้แจงที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่มีเหตุผล แล้วแต่กรณี เว้นแต่จะมีบทกฎหมายเฉพาะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น มาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า การฟ้องคดีปกครองที่ยื่นเมื่อพ้นกำหนดเวลาการฟ้องคดีแล้ว ถ้าศาลปกครองเห็นว่าคดีที่ยื่นฟ้องนั้นจะเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม หรือมีเหตุจำเป็นอื่นโดยศาลเห็นเองหรือคู่กรณีมีคำขอ ศาลปกครองจะรับไว้พิจารณาก็ได้ ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในฐานะผู้ว่าราชการจังหวัดหนองบัวลำภู อนุญาตให้นายธีรสิทธิ์เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ป่าแก่งลอยและปานากลาง ในท้องที่ตำบลดงมะไฟ อำเภอสุวรรณคูหา จังหวัดหนองบัวลำภู เพื่อทำเหมืองแร่หินอุตสาหกรรมชนิดหินปูนเพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง เนื้อที่ ๑๗๕ ไร่ ๓ งาน ๖๕ ตารางวา กำหนดระยะเวลา ๑๐ ปี ตามคำขอต่ออายุประทานบัตรที่ ๑/๒๕๕๓ ตามประทานบัตร ที่ ๒๗๒๒๑/๑๕๓๙๓ ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๓ ตามหนังสืออนุญาตลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีที่ ๗๕ ในฐานะกรรมการป่าชุมชนเขาเหล่าใหญ่ - ผาชันไต่ จังหวัดหนองบัวลำภู ได้มีหนังสือ ที่ พิเศษ ๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ร้องเรียนการอนุญาตให้นายธีรสิทธิ์เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ป่าแก่งลอยและปานากลาง ต่อกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ให้ตรวจสอบประทานบัตร การขอใช้พื้นที่ป่าไม้ การขออนุญาตตั้งโรงงาน และการใช้ระเบิดของโรงโม่หินที่ภูผารวก บ้านโชคชัย หมู่ที่ ๘ ตำบลดงมะไฟ อำเภอสุวรรณคูหา จังหวัดหนองบัวลำภู ซึ่งถือว่าผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสิบแปดคนรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี

/นับตั้งแต่...

นับตั้งแต่วันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ เมื่อผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสิบแปดคนยื่นฟ้องต่อศาลปกครอง ในวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๕ จึงเป็นการยื่นฟ้องเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดี ตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ แล้ว แต่การฟ้องคดีของผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสิบแปดคนเป็นการคุ้มครองและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม เพื่อให้การดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างปกติและต่อเนื่องในสิ่งแวดล้อมที่จะไม่ก่อให้เกิดอันตราย ต่อสุขภาพอนามัยของประชาชนในตำบลดงมะไฟ ตำบลบ้านโคก และตำบลสุวรรณคูหา กรณีถือได้ว่าการฟ้องคดีของผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสิบแปดคนเป็นการฟ้องคดีเพื่อประโยชน์แก่ส่วนรวม ศาลปกครองย่อมมีอำนาจที่จะรับไว้พิจารณาได้ตามมาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติ ดังกล่าว ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีทั้งเจ็ดสิบแปดคนไว้พิจารณา และให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ นั้น ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย

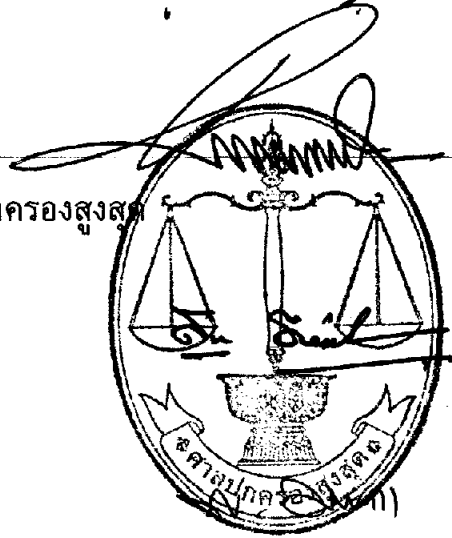
จึงมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้รับคำฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณา และให้ศาลปกครองชั้นต้นดำเนินกระบวนการพิจารณาตามรูปคดีต่อไป

นายสุชาติ มงคลเลิศพล
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายไพฑูลย์ เสียงก้อง
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายสุเมธ รอยกุลเจริญ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายพรชัย มนัสศิริเพ็ญ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นางมณีวรรณ พรหมน้อย
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด